

autentisk Fortolkning af Grundlovens § 32, og denne Fortolknings Resultat vilde efter min Mening være saaledes fastslaaet, at dette Tal, 110 Folketingsmænd, vilde staa som uroffeligt og endeligt, indtil vi muligvis ved en Grundlovsforandring fik Forholdet forandret. Nu er det imidlertid saa, at en saadan Forudsætning om uforandret Vedtagelse af dette Lovforslag i det andet Ting er der næppe nogen, der vil byde nogen som helst Sikkerhed for, og særlig maa jeg tilstaa, efter nu at have hørt den ærede Ordførers Udtalelser, at jeg er i saa Henseende bleven end yderligere betænkelig, thi det var jo tydeligt af hans Udtalelse, at han nærede en meget ringe Tro til, at vi ikke skulde faa Forslaget at se igen. Men hvad mere var, han antydede ligefrem mange Maader, hvorpaa vi her vilde omforme dette Lovforslag, hvorimod han ikke antydede med et Ord, at selve dette vilde man fastholde. Tværtimod udtalte den ærede Ordfører endog saa ganske bestemt, at saa vilde han for sit Bedkommende være tilbøjelig til at tage det af Nægeringen her oprindelig fremsatte Lovforslag. Men hvis nu disse bange Aelser, som den ærede Ordfører udtalte, skulde gaa i Opfyldelse i det andet Ting — jeg siger desværre, uagtet jeg ikke elsker dette Lovforslag, som det nu foreligger — saa stiller Sagen sig jo saaledes, at i det Lovforslag, som vi nu staa over for endelig at skulle vedtage, er det Tal af 110 Folketingsmænd, som er angivet, det aldeles underordnede, hvorimod det, der behynder noget, det er den i Lovforslaget indeholdte almindelige, næsten enstemmige Anerkendelse fra dette Ting's Side af, at § 32 indeholder et Grundlovsbud om, at Folketinget skal vokse med Folkemængden. Og da gad jeg nok spørge, hvorledes dette Ting's Modstandskraft skal vise sig, naar først Princippet om et med Befolkningen voksende Folketing fuldt ud er anerkendt. Jeg tror ikke, at det vil være muligt, at man saa her kan staa paa et aldeles vilkaarlig valgt Tal som 110, ja, end ikke 115 eller 120 vil man kunne staa fast paa. Thi med Princippet's Anerkendelse følger ganske naturlig ogsaa den fulde Udførelse, naar, som Tilfældet egentlig er her, baade den høje Regering, som den har gjort i sit her fremsatte Lovforslag, og Folketinget, som det har gjort i sit sidst vedtagne Forslag, forlange Princippet's fulde Udførelse. Det er af disse Grunde, at jeg tror, at man maa vel lægge Mærke til, ikke Tallet 110, der er et vilkaarligt valgt Tal, men til det Princip, som det høje Ting her slaar fast, et Princip, som jeg hygter for vil senere vise sin stærkevangre Betydning. Skønt

jeg derfor nødig stiller mig fra mine ærede Meningsfæller, kan jeg ikke, tør jeg ikke stemme for dette Lovforslags endelige Vedtagelse, men maa stemme imod det.

Formanden: Det ærede Medlem opfattede dog maaske ikke ganske rigtig Ordførersens Ytring med Hensyn til Eventualiteterne, men det gælder det jo heller ikke om i Djebliffet. I saa Henseende besluttes der jo ingen Ting nu.

Det. Hansen: Det, der foreligger for Djebliffet, er jo Spørgsmaalet om dette Lovforslags endelige Vedtagelse, dets Overgang til det andet Ting. Naar jeg agter at stemme imod det, vil den højtærede Formand vel tillade, at jeg begrundet denne Afstemning, hvorved jeg naturligvis maa komme ind paa den Diskussion, vi førte i Fredags og Lørdags, og som den ærede Ordfører kom tilbage til i Dag.

Min første Grund til at stemme imod Lovforslaget er naturligvis den, at jeg ikke anser det for paa nogen Maade at være en fyldestgørende eller loyal Gennemførelse af Grundlovens § 32. Jeg skal give den ærede Ordfører Ret i, hvad han sagde i Dag, at man naturligvis kunde tænke sig § 32 gennemført paa en anden Maade end netop den, som den ærede tidligere Indenrigsminister (Ingerslev) havde foreslaaet. Den ærede Ordfører henviste til Udtalelser, der vare faldne i dette Ting, saa vidt jeg forstod, i 1866, kort efter at den reviderede Grundlov var vedtagen, og anførte da navnlig Udtalelser af Krieger, hvis Ord jo altid ville have megen Vægt i denne Sal ogsaa efter hans Død. Men det, som den ærede Ordfører anførte, gif jo netop ud paa, at ved Gennemførelsen af Grundlovens § 32 skulde man, for saa vidt man ikke vilde gaa til den almindelige Fordeling af Valgkredsene, undersøge, om der i en Kreds var et saa stort Folketal tilovers udover Forholdstallet, udover de 16,000, at der var tilstrækkeligt til en ny Kreds. Hvis nu det ærede Udvalgsffertal ved sit Forslag, der blev vedtaget ved 2den Behandling, havde holdt sig dette kriegeriske Princip efterretteligt, maatte det jo nødvendigt være kommet til et betydeligt større Antal af Folketingsmedlemmer for Kjøbenhavn og Frederiksberg end det, man nu er kommen til. Selv om den ærede Ordfører holdt sig til Folketællingen af 1890, vilde man dog ved at dividere 16,000 respektive ind i 312,000 og 80,000 — det er de Tal, der repræsenterer Folketallet i Kjøbenhavn og Frederiksberg i 1890 — være kommen til et langt større